

Arrest

nr. 112 767 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VRIJSEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd omdat er aan zijn verblijf in Karachi geen geloof kan gehecht worden en bijgevolg evenmin aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die hij aldaar zou hebben meegemaakt. Tevens wordt geoordeeld dat er in het noordwesten van Pakistan een uiterst lokaal conflict gaande is en verzoeker zich kan vestigen in de provincie Punjab of Sindh alwaar er voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4,

§ 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker geenszins zijn beweerde verblijf in Karachi aantoon. Daargelaten de vaststelling dat hij geen enkel identiteitsdocument voorlegt – de referentiebrief van zijn ex-werkgever gevoegd bij het verzoekschrift, bezit, zoals verzoeker ook zelf aangeeft, bezwaarlijk enige bewijswaarde – blijkt verzoeker niet in staat op basis van zijn verklaringen zijn verblijf in Karachi aan te tonen. Hij mist immers de meest elementaire kennis van de stad Karachi, hij heeft een gebrekkige kennis aangaande Karachi's gewelddadig verleden en zijn kennis van het dagelijkse leven in Karachi schiet schromelijk tekort. In de mate verzoeker deze gebrekkige kennis wijt aan zijn lage opleidingsgraad en desinteresse in politiek en cricket, stelt de Raad vast dat verzoeker voorhoudt geboren en getogen te zijn in Karachi, er naar de lagere school is geweest en er gewerkt heeft in een elektronikawinkel. Verzoeker nam derhalve wel deel aan het sociale leven zodat van hem kan verwacht worden dat hij concrete kennis heeft over zijn voorgehouden verblijfplaats en coherente verklaringen kan afleggen over het dagelijkse leven in Karachi, wat zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing in casu niet het geval is. Hieruit kan worden afgeleid dat verzoeker middels zijn verklaringen niet het bewijs heeft geleverd van zijn beweerde verblijf in Karachi. Van iemand die zich vluchteling verklaart, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij enige kennis heeft van de situatie in zijn land of streek van herkomst en achtergrondinformatie kan verschaffen over zijn vrees voor vervolging (RvS 30 juni 2004, nr. 133.382).

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal terecht besluit dat verzoeker zijn verblijf in Karachi niet aantoon. Aangezien verzoeker zijn verblijf aldaar niet aantoon, maakt hij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld niet aannemelijk.

1.3. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Pakistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. Verzoekers verwijzing in deze naar de algemene veiligheidstoestand in Pakistan en meerbepaald Sindh, is niet dienstig vermits hij zijn werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoon. Doordat verzoeker geen reëel

zicht biedt op zijn verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert hij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over zijn werkelijke nood aan internationale bescherming.

1.4. Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen. Verzoekende partij vraagt de toepassing van artikel 39/59 van de vreemdelingenwet.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. *In casu* blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 4 september 2013, betoogt verzoekende partij dat zij geen enkel identiteitsdocument heeft en haar kennis over Karachi ondermaats is en dit volgens de Commissaris-generaal een reden is voor het afwijzen van haar asielaanvraag terwijl geen rekening werd gehouden met de realiteit. Zij wijst erop dat indien verder werd doorgevraagd tot uiting zou zijn gekomen dat zij niet in het minst geïnteresseerd is in politiek. Thans legt verzoekende partij een kopie van haar rijbewijs voor waaruit dient afgeleid te worden dat zij wel degelijk afkomstig is van Karachi. Zij kon ook niet veel vertellen over de reisroute nu zij hoofdzakelijk 's nachts reisde, aldus verzoekende partij. Wat de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoekende partij er op dat Pakistan en Karachi in het bijzonder zeer gevaarlijk is en zij geen middelen heeft om te verhuizen.

Verzoekende partij haar verklaring totaal niet geïnteresseerd te zijn in politiek neemt, zo werd reeds eerder (vast)gesteld, niet weg en wijzigt niets aan het feit dat van haar een afdoende en concrete kennis van haar regio van herkomst Karachi kon worden verwacht, gelet op haar verklaring aldaar te zijn geboren en getogen, naar de lagere school te zijn geweest en in een elektronicawinkel te hebben gewerkt. Verzoekende partij nam er (alzo) immers, ongeacht haar lage opleidingsgraad en desinteresse in politiek en cricket, actief deel aan het sociale leven zodat van haar redelijkerwijze kon worden verwacht een concrete kennis te hebben over haar voorgehouden verblijfplaats en coherente en concrete verklaringen te kunnen afleggen over het dagelijkse leven in Karachi, wat *in casu* geenszins het geval is. Verzoekende partij toont haar beweerde verblijf in Karachi niet aan. Nu zij haar beweerde verblijf aldaar niet aantoon, maakt zij de vervolgingsfeiten die zich daar zouden hebben afgespeeld niet aannemelijk. De ter terechtzitting neergelegde kopie van haar rijbewijs, waaruit volgens haar haar afkomst uit Karachi blijkt, wijzigt hier niets aan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt immers geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Door in weerwil van de medewerkingsplicht die op haar rust, bewust de ware toedracht omtrent haar werkelijke verblijfplaats(en), welke de kern van haar relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoekende partij zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees die zij koestert of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. Verzoekende partij haar verwijzing naar de algemene veiligheidstoestand in Pakistan en meer bepaald Karachi, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoon. Doordat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar werkelijke nood aan internationale bescherming. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS